

Arrest

nr. 77 229 van 14 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. SHONIA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 augustus 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 18 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 21 november 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. In de periode van 2000 tot 2002 werkte u in Nazran, Ingoesjetië, voor verschillende internationale organisaties. In opdracht van de organisatie Human Rights Watch verzamelde u informatie over schendingen van mensenrechten. U ging hiervoor met slachtoffers praten in Tsjetsjenië en in de vluchtelingenkampen in Ingoesjetië. Tijdens uw werkzaamheden werd u enkele keren bedreigd en in elkaar geslagen door Russische militairen. Na de oorlog keerde u terug naar Grozny. U kocht een wagen en begon te werken als taxichauffeur. In 2003 huwde u met S. F. (...) (O.V. 6.856.277). Jullie kregen vier kinderen. Op 10 mei 2009 bevond u zich 's avonds bij uw neef, I. M. (...), die naast jullie woonde. Uw echtgenote was toen op familiebezoek samen met jullie kinderen. Uw neef en u keken naar televisie tot jullie buiten plots schoten hoorden gevolgd door een explosie. Daarop rende uw neef het huis uit. U volgde hem, maar op straat werd u onmiddellijk neergeslagen. U verloor het bewustzijn en kwam bij in een wagen van leden van de zogenaamde tweede eenheid van de PPS. Ze hadden uw neef ook gearresteerd. De ordediensten brachten u naar een onbekende plaats waar u gedurende twee weken werd vastgehouden. U vernam dat ze tijdens een achtervolging een persoon van Ingoesjetische origine gedood hadden die in de richting van uw huis liep. Ze beschuldigden u ervan deze persoon te kennen en hem onderdak gegeven te hebben. Tijdens de ondervragingen werd u zwaar geslagen. Om u te dwingen bepaalde documenten te ondertekenen, zeiden ze dat uw neef zijn schuld reeds bekend had. U ondertekende vervolgens deze documenten zonder te weten wat er precies in stond. Met de hulp van enkele kennissen slaagde uw moeder er in om u en uw neef vrij te kopen. Enkele dagen later diende u in het ziekenhuis verzorgd te worden voor de verwondingen ten gevolge van uw mishandeling tijdens uw detentie. Begin september 2010 werd uw buurman M. (...) gearresteerd door de ordediensten. Hij was ook taxichauffeur en werd ervan beschuldigd rebellen geholpen te hebben. Op 6 december 2010 vielen leden van de ROVD en van de tweede eenheid van de PPS 's ochtends vroeg uw huis binnen. Ze namen u mee. Uw dochtertje wilde u nog omhelzen, maar de ordediensten gooiden haar met geweld tegen de grond. Ze namen ook uw intern paspoort en dat van uw echtgenote in beslag. Op het bureau van de ROVD werd u ondervraagd. Deze keer werd u ervan beschuldigd rebellen te helpen door hen valse documenten te geven en hen naar het buitenland te helpen vluchten. De ordediensten wisten ook dat u vroeger voor Human Rights Watch gewerkt had. Onder dwang ondertekende u documenten waarin u beloofde om voortaan met hen samen te werken en hen informatie over de rebellen te verschaffen. Uw moeder betaalde opnieuw geld en een week later werd u vrijgelaten. U dook onmiddellijk onder bij een neef van u in het dorp Valerik. Uw echtgenote bleef samen met jullie kinderen bij haar zus wonen. Omwille van de beschuldigingen tegen u moest uw moeder haar winkel sluiten en werd uw broer ontslagen op zijn werk. Er kwamen ook verschillende convocaties toe op uw naam. U besloot het land te verlaten. Op 31 juli 2011 vertrok u samen met uw echtgenote en jullie vier kinderen vanuit Valerik met de wagen naar Oekraïne. Daar stapten jullie ergens in de laadruimte van een vrachtwagen waarmee jullie verder reisden. Op een onbekende plaats stapten jullie over in een minibus. Jullie kwamen in België aan op 4 augustus 2011 en vroegen op dezelfde dag asiel aan. Na uw aankomst in België hebt u via de telefoon van uw moeder vernomen dat de ordediensten zijn langsgeslagen op zoek naar u en dat er nog convocaties op uw naam zijn toegekomen.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw rijbewijs, het rijbewijs van uw echtgenote, uw huwelijksakte, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw echtgenote en jullie vier kinderen, uw medische verzekeringspolis en die van uw echtgenote en uw vier kinderen, de medische verzekeringskaarten van uw echtgenote en van drie van uw kinderen, uw kaart van taxichauffeur, een attest d.d. 20/06/2001 van Human Rights Watch, en drie convocaties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit

Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de ordediensten omwille van uw vermeende betrokkenheid bij rebellenactiviteiten.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende pogingen ondernomen hebt om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem. U verklaarde weliswaar dat leden van ordediensten na uw vertrek uit uw land nog bij u thuis in Grozny zijn langsgesproken op zoek naar u. Ze hebben uw moeder toen ondervraagd en bedreigd. U beweerde dit via de telefoon van uw moeder vernomen te hebben op 18 of 20 augustus 2011. U kon echter niet preciseren tot welke ordediensten deze personen behoorden. U wist zelfs niet of ze al dan niet in uniform waren. U kon evenmin zeggen wanneer dit precies gebeurde. Toen u gevraagd werd of de ordediensten ook nog bij andere familieleden of kennissen van u waren langsgesproken op zoek naar u, veronderstelde u slechts dat dit wel het geval was, maar u had hier geen concrete informatie over. U verklaarde dat uw broer werd ontslagen op zijn werk omwille van uw problemen met de ordediensten, maar u kon niet preciseren wanneer dit gebeurde. Verder kon u niet zeggen of u al dan niet officieel gezocht werd door de autoriteiten. U wist ook niet of u officieel in beschuldiging werd gesteld. U hebt weliswaar van uw broer vernomen dat er na uw vertrek uit uw land nog verschillende convocaties op uw naam zijn toegekomen. Toen u vervolgens gevraagd werd hoeveel convocaties er toegekomen waren, dacht u dat het er twee waren, maar daar was u niet eens zeker van. U wist voorts niet wanneer deze convocaties toegekomen waren. U kon evenmin enige informatie verschaffen over de inhoud van de convocaties en verklaarde het ook niet gevraagd te hebben aan uw broer (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/10/2011, p. 4-6). Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen, te meer daar uit uw verklaringen gebleken is dat u vanuit België toch regelmatig telefonisch contact hebt met uw moeder, uw broer, en ook met enkele vrienden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/10/2011, p. 4). U stelde weliswaar dat uw moeder u via de telefoon niet meer informatie durft geven, omdat ze bang is dat de telefoonlijnen afgeluisterd worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/10/2011, p. 5). U hebt echter zelf geen enkele poging ondernomen om via andere personen of andere kanalen alsnog meer informatie te bekomen over het 2 verdere verloop van uw vervolgingsprobleem (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/10/2011, p. 15). Van een geschoold persoon die vroeger voor verschillende internationale organisaties gewerkt heeft en die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging kan echter redelijkerwijs verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich via contacten met andere personen of organisaties te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Met betrekking tot uw eerste arrestatie in mei 2009 legde u ook enkele onaannemelijk vage verklaringen af waardoor er verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. U verklaarde dat u de eerste keer gearresteerd werd, omdat de ordediensten u ervan verdachten banden te hebben met een persoon die tijdens een achtervolging door hen gedood werd toen hij in de richting van uw huis liep. Behalve dat hij van Ingoesjetische origine was kon u aangaande deze persoon geen verdere informatie verschaffen. U kende niet eens zijn naam. Aangezien u vernomen had dat de ordediensten in die periode in uw district op zoek waren naar rebellen, vermoedde u dat ze die persoon om die reden achtervolgden. U wist evenwel niet van welke concrete feiten hij dan beschuldigd werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/10/2011, p. 9-10). Aangezien uw vermeende banden met deze persoon toch de concrete aanleiding vormden van uw eerste arrestatie wat het begin was van uw verdere problemen met de autoriteiten omwille waarvan u uw land ontvlucht bent, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch minstens pogingen zou ondernemen om hierover meer informatie te bekomen.

In verband met deze arrestatie dient nog gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de verklaringen afgelegd door uw echtgenote waardoor de geloofwaardigheid van uw beide verklaringen ondermijnd wordt. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u tijdens uw arrestatie in mei 2009 zwaar geslagen werd door de ordediensten. Na uw vrijlating ging u echter niet onmiddellijk voor verzorging naar het ziekenhuis, maar vier of vijf dagen later werd u van bij u thuis met een ambulance naar het ziekenhuis gebracht. U verbleef daar drie uur. Vervolgens werd u door een neef naar een ander ziekenhuis gebracht waar u gedurende ongeveer vier uur bleef voor verzorging. Daarna werd u nog enige tijd thuis verzorgd door die neef (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/10/2011, p. 11-12). Uw echtgenote stelde tijdens haar gehoor echter in strijd met uw verklaringen dat u na uw vrijlating niet naar het ziekenhuis werd gebracht, maar dat u altijd

thuis werd verzorgd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van S. F. (...), d.d. 19/10/2011, p. 3). Toen uw echtgenote daarop met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, beweerde ze dat ze er niet van op de hoogte was dat u naar het ziekenhuis werd gebracht omdat ze dan waarschijnlijk niet thuis was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van S. F. (...), d.d. 19/10/2011, p. 3), wat niet overtuigend is, aangezien u tijdens uw gehoor toch expliciet stelde dat uw echtgenote thuis was op het moment dat u met de ambulance naar het ziekenhuis werd gebracht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/10/2011, p. 11).

De door u voorgelegde convocaties kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten niet staven. Uit deze drie convocaties blijkt immers slechts dat u zich bij de OVD in Grozny moest gaan aanmelden voor een ondervraging, maar er staat verder niets in over de reden of over de zaak waarin u werd opgeroepen. Er wordt zelfs niet eens in vermeld in welke hoedanigheid u werd opgeroepen. Bovendien bleek u zelf onaannemelijk weinig op de hoogte te zijn van de inhoud van de betrokken convocaties wat verder afbreuk doet aan de bewijswaarde ervan. Zo kon u niet met zekerheid zeggen of er al dan niet in vermeld stond in welke hoedanigheid u werd opgeroepen. U was er evenmin zeker van of de reden of de zaak waarin u werd opgeroepen vermeld werd. U stelde dat u zich volgens één convocatie bij de ROVD in Grozny moest gaan aanmelden, maar kon dan niet zeggen bij welke dienst u zich volgens de andere twee convocaties moest gaan aanmelden. Uit lezing van de betrokken convocaties is trouwens gebleken dat u zich drie keer bij dezelfde dienst moest gaan aanmelden. U beweerde verder dat u zich volgens één van deze convocaties bij een welbepaalde onderzoeker moest aanmelden die ook aanwezig was bij de ondervragingen tijdens uw arrestaties. U kon zijn naam echter niet opgeven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d.19/10/2011, p. 7). Aangezien deze drie convocaties aan de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch beter op de hoogte zou zijn van de inhoud ervan.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw rijbewijs, het rijbewijs van uw echtgenote, uw huwelijksakte, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw echtgenote en jullie vier kinderen, uw medische verzekeringspolis en die van uw echtgenote en uw vier kinderen, de medische verzekeringskaarten van uw echtgenote en van drie van uw kinderen, en uw kaart van taxichauffeur bevatten louter persoonsgegevens van uzelf en uw gezinsleden alsook gegevens betreffende uw professionele bezigheden die hier niet in twijfel getrokken worden. Het attest van Human Rights Watch d.d. 20/06/2001 bevestigt dat u vroeger als adviseur voor deze organisatie gewerkt hebt wat in deze beslissing niet betwist wordt, maar uit dit attest blijkt verder niet dat er enig verband zou bestaan tussen uw werkzaamheden voor deze organisatie en uw beweerde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Doordat elke administratieve beslissing gegrond moet zijn op pertinente en toelaatbare motieven, terwijl de motivatie in de aangevochten beslissing niet beantwoordt aan deze vereiste.

In de aangevochten beslissing wordt opgeworpen:

“U verklaarde weliswaar dat leden van ordediensten na uw vertrek uit uw land nog bij u thuis in Grozny zijn langsgelopen op zoek naar u. Ze hebben uw moeder toen ondervraagd en bedreigd. U beweerde dit via de telefoon van uw moeder vernomen te hebben op 18 of 20 augustus 2011. U kon echter niet preciseren tot welke ordediensten deze personen behoorden. U wist zelfs niet of ze al dan niet in uniform waren. U kon evenmin zeggen wanneer dit precies gebeurde”.

Verzoeker werd verweten dat hij onvoldoende pogingen heeft ondernomen om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken met betrekking tot zijn vervolgingsprobleem. Telefoonverbinding is het enige communicatiemiddel waarbij verzoeker met zijn familie in contact blijft, doch is het niet zonder risico. Het houdt wel een gevaar in en men probeert zijn achtergelaten familieleden niet in de problemen te brengen. Er bestaat immers grote kans dat deze gesprekken afgeluisterd worden. Daar de gesprekken met familieleden vanuit het buitenland worden gevoerd is de kans hierop nog groter. De vertegenwoordigers van het repressieve staatsapparaat, geleid door de corrupte president Ramzan Kadyrov, hebben er alle macht en middelen voor, die zij niet alleen binnen maar soms ook buiten de grenzen van hun “keizerrijk” laten gelden. Hun mogelijkheden moge geenszins onderschat worden, een voorbeeld hiervan is alom bekende moord op Umar Israilov, een voormalig lid van veiligheidsdienst van Tsjetsjeense presiden Deze werd in Oostenrijk op 13 januari 2009 op klaarlichte dag op straat neergeschoten. Dit geval toont klaarblijkelijk hoe brutaal en onmenselijk het huidige Tsjetsjeense regime met zijn bevolking omgaat.

Wie met zulke “ordediensten” iets te maken krijgt kan en mag er geen vragen stellen. Ze hebben een absoluut monopolie op dat vlak en het is ook niet ondenkbaar dat de moeder van verzoeker niet in gelegenheid was gesteld om hen te vragen tot welke “ordediensten” ze behoorden. Het is ook trouwens irrelevant om dat te onderzoeken gezien het feit dat al deze diensten met verschillende benamingen hun enige trouwe plicht dienen te vervullen tegenover hun baas - totale controle teneinde het bloedige regime te handhaven.

Tegenpartij verwijst naar de huidige situatie in Tsjetsjenië, met name naar de informatie waarover Commissariaat-Generaal beschikt, waaruit blijkt dat er “Gebouwen en infrastructuur worden heropgebouwd”.

Het is de indicatie waaruit men logisch zou kunnen afleiden dat er in deze deelrepubliek van Rusland het leven de goede richting is aan het uitgaan. Niets is minder waar. Het officieel “staakt- het-vuren” impliceert niet dat het conflict beëindigd werd. Nog steeds is er sprake van een binnenlands gewapend conflict. De laatste jaren zijn er veel nieuwe gebouwen opgetrokken maar het enige doel daarvan is om indruk te maken, imago te creëren en de buitenwereld te tonen dat er dankzij de huidige regering stabiliteit, rust en veiligheid in dit land teruggekeerd is. Verder dienen deze mooi versierde plekken om privé gasten van de president in alle glorie te ontvangen (recente visites van voetbal- en cinemasterren is een voorbeeld daarvan). Wat de schendingen van mensenrechten betreft is de situatie verre van verbeterd. Ontvoeringen, foltering en plotse verdwijningen van gewone burgers zijn deel van het leven geworden(stuk 4). En dat deze gruwelijke daden door de Tsjetsjenen zelf gebeuren en niet door een andere bevolkingsgroep is van minder belang. Trouwens uit de recente geschiedenis weten wij dat de grootste dictator van de Sovjet Unie in vredetijd miljoenen mensen, nochtans zijn eigen burgers, liet vermoorden en verdwijnen terwijl hij bezig was met het industrialiseren, bouwen en heropbouwen van het land. Het niveau en de spelregels in de hedendaagse Russische politiek is ook niet verder gegaan dan die van hun beroemde voorganger.

Met betrekking tot zijn arrestatie in mei 2009 waarvan de geloofwaardigheid van het asielrelaas door de tegenpartij wordt betwist, voegt verzoeker hierbij een artikel uit een onafhankelijke website www.kavkaz-uzel.ru (stuk 5). Deze site is een werk van de activisten van mensenrechtenorganisatie Memorial, die vooral bekend staan voor hun werkzaamheden in Noord-Caucasus. Hoewel deze website in het Engels ook beschikbaar is, ontbreekt er helaas een Engelstalige versie van dit artikel. In deze artikel staat klaar en duidelijk dat er in mei 2009 door de “ordediensten” op verschillende plaatsen in Grozny antiterroristische operaties werden uitgevoerd. Een daarvan vond plaats in Staropromislovky

rajon waar de verzoeker ook destijds woonde. Een citaat uit het artikel die weliswaar in rechtstreekse verband staat met de eerste arrestatie van verzoeker meldt het volgende: "Op vrijdag om 17.20 in staropromislovkvi rajon, Doprizyvnikov straat, tegenover het huis nummer 1 werd er een lid van militaire organisatie, 24 lange Adam Belimkhanov tegengehouden. Toen hij probeerde een granaat te laten ontploffen werd hij geliquideerd-vertelt binnenlandse zaken".

Verder verwijst verzoeker naar het artikel uit de website van eerder vermelde mensenrechtenorganisatie memorial www.memo.ru (stuk 6), waarin er nog uitgebreider werd besproken over de bovenvermelde gebeurtenissen. Jammer genoeg moeten wij constateren dat er ook op deze site de Engelstalige versie van die artikel ontbreekt.

Zoals uit deze artikels blijken in mei 2009 werden er in Grozny brede acties door de "ordediensten" gehouden waarbij niet ondenkbaar is dat er naast de verdachte leden van zogenaamde terroristische Organisatie ook de gewone burgers slachtoffers zou geweest zijn. In stuk 6 werd er immers melding gemaakt van het feit hoe de "ordediensten" er een man, die absoluut niets te maken had met de vervolgingen, hebben opgepakt en meegenomen. 's anderdags werd hij thuis afgezet met slagen en verwondingen.

Verder stelt tegenpartij in zijn beslissing vast dat verzoeker niet voldoende vertrouwd is met zijn dossier, daar hi niet kan preciseren of hij door het onderzoek officieel in beschuldiging is gesteld of niet. Eveneens kan hij geen duidelijk antwoord geven op de vraag of hij officieel gezocht wordt door de autoriteiten of niet. Verzoeker heeft weliswaar tijdens een van zijn telefonisch gesprekken met zijn broer vernomen dat er convocaties waren gekomen op zijn naam. Tegenpartij verwijst verzoeker in dit verband, weer in vage verklaringen, dat hij niet eens iets wist over deze convocaties, namelijk wanneer ze toegekomen waren, de inhoud en de hoeveelheid ervan.

Wat de kennis van zijn dossier betreft kan verzoeken er inderdaad niet veel over zeggen. Dit is ook logisch want personen die bij zulke dossiers betrokken zijn, krijgen er ook geen toegang tot omwille van het feit dat de meerderheid van deze zaken gefabriceerd en uit de lucht gegrepen zijn. Procedurele termen zoals het al dan niet in beschuldiging stellen van de verdachte krijgen minder relevante betekenis daar de verdachte vanaf het moment van zijn arrestatie als een misdadiger wordt bekeken. Zulke termen en procedurele aspecten zijn van belang in landen waar de bescherming van mensenrechten een van de hogere waarden van de maatschappij uitmaken. Het eiland van Kadirov hoort er ongetwijfeld niet bij. Nochtans hebben verschillende NGO's meermaals vastgesteld dat in Tsjetsjenië mensen veroordeeld worden voor geheel andere misdrijven dan die waarvoor ze werden gearresteerd. Vaak ook met 'getuigenissen' en 'bekentenissen' als enige bewijslast.

Hoe de zaak is geëvolueerd na zijn vlucht kan verzoeker ook moeilijk zeggen, want zelfs tijdens zijn verblijf in Tsjetsjenië had hij geen toegang tot zijn dossier, laat staan dat hij vanuit buitenland zulke mogelijkheid krijgt. Zoals hierboven uitgelegd is het enige contactmiddel met zijn familie of vrienden de telefoonverbinding. Omwille van het grote risico op af luisteren, werd er veiligheidshalve nauwelijks over de zaak gesproken. Wat de convocaties betreft, verzoeker werd er door zijn broer telefonisch van op de hoogte gebracht. Verder werd hier niet over gesproken. Bijgevolg kon hij eveneens geen informatie aan de Commissariaat verschaffen omtrent de inhoud van deze documentatie. Voor de goede orde voegt verzoeker hierbij de drie laatste convocaties die zijn toegekomen tijdens zijn vlucht (stuk 7).

Verder stelt tegenpartij in zijn beslissing het volgende:

"Van een geschoold persoon die vroeger voor verschillende internationale organisaties gewerkt heeft en die zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van een gegronde vrees voor vervolging kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om zich via contacten met andere personen of organisaties te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging".

Verzoeker verblijft nog maar vier maanden in België en probeert regelmatig contacten onderhouden met zijn familieleden. Dat hij er niet in slaagt om tot de informatie geraken betreffende zijn zaak doet geen afbreuk aan het feit dat hij wel interesse heeft in zijn situatie. De meeste organisaties die in Tsjetsjenië actief zijn op vlak van mensenrechten hebben heel weinig toegang tot de informatie. Zij worden verdreven uit de regio, sommige activisten werden zelfs vermoord (Natalia Estemirova, journaliste Anna Politkovskaya). Het rapport van HRW van januari 2011 toont aan hoe moeilijk het voor hen is geworden om nog efficiënt te kunnen functioneren in de huidige omstandigheden (stuk 8). Verzoeker kan eveneens geen opdrachten geven aan zijn naaste familieleden of kennissen om zijn zaak ter plaatse te gaan onderzoeken terwijl hij het land zelf al ontvlucht is. Iedereen die met zulke zaken zich gaat bemoeien loopt er een risico om minstens opgepakt te worden. Trouwens de broer van verzoeker werd op staande voet ontslagen door zijn werkgever (stuk 9). In deze officiële ontslagbrief kan men nergens

de reden van het ontslag terugvinden. Het hoeft geen betoog dat broer voor zijn familiebanden met verzoeker werd gestraft.

Begin van de jaren 2000 heeft verzoeker enige tijd als adviseur gewerkt bij de mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch. Hierbij gevoegde verklaring van de Organisatie toont aan dat verzoeker wel degelijk zijn werk altijd goed heeft verricht (stuk 10). Tegenpartij stelt in zijn beschikking als conclusie vast dat er geen verband is tussen zijn werkzaamheden bij deze Organisatie en beweerde vervolgingsfeiten.

Het is niet uitgesloten, zelfs zeer waarschijnlijk, stelt verzoeker, dat zijn werkzaamheid aanleiding zou kunnen gegeven hebben voor zijn vervolging. Hij is er trouwens nooit in geslaagd om de echte redenen van zijn vervolging te achterhalen.

In die korte periode toen verzoeker voor HRW werkte, was hij meermaals in aanraking gekomen met verschillende personen die zich destijds tegen de federale troepen verzetten doch tegenwoordig trouwe dienaars zijn van het huidige regime. De taak van verzoeker bestond erin om zoveel mogelijk informatie te verzamelen over folteringen, ontvoeringen, moorden van beide kanten en deze door te geven aan HRW. Vele van zijn toenmalige 'klanten' zijn vandaag ook erg actief op het podium. Juist door deze categorie van personen kan verzoeker beschouwd worden als een potentiële bedreiging voor hen die menen dat hij een drager van relevante informatie kan zijn die hun posities binnen de bepaalde groep zou kunnen ondermijnen.

Tegenpartij verwijst verder naar tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker en de verklaringen van zijn echtgenote aangaande met de eerste arrestatie: "zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het Commissariaatgeneraal dat u tijdens uw arrestatie in mei 2009 zwaar geslagen werd door de ordediensten. Na uw vrijlating ging u echter niet onmiddellijk voor verzorging naar het ziekenhuis, maar vier of vijf dagen later werd u van bij u thuis met een ambulance naar het ziekenhuis gebracht. U verbleef daar drie uur. Vervolgens werd u door een neef naar een ander ziekenhuis gebracht waar u gedurende ongeveer vier uur bleef voor verzorging. Uw echtgenote stelde tijdens haar gehoor echter in strijd met uw verklaringen dat u na uw vrijlating niet naar het ziekenhuis werd gebracht, maar dat u altijd thuis werd verzorgd".

Verzoeker wijkt niet af van zijn eerste verklaring en bevestigt nogmaals dat hij inderdaad voor verzorging naar het ziekenhuis werd gebracht door zijn neef. De behandeling was noch langdurig, noch ingrijpend. Het was eerder voor de zekerheid om te kijken hoe ernstig de opgelopen wonden waren en of thuisbehandeling al dan niet voldoende was. De vraag kwam van zijn neef die via zijn kennissen in het ziekenhuis de afspraak al geregeld heeft. Dat de echtgenote van verzoeker in dat verband tegenstrijdige verklaring heeft afgelegd is wellicht toe te schrijven aan het feit dat zij erg zenuwachtig en verlegen werd tijdens het verhoor, zoals zij achteraf aan haar echtgenoot heeft verteld. Het was immers een totaal ongewone situatie voor haar die zij nog nooit meegemaakt had. Bovendien is het menselijk en begrijpelijk dat men op zulke momenten door spanning en stress feiten of gebeurtenissen vergeet te vermelden die later cruciaal van belang kunnen zijn. Verzoeker meent dat deze concrete onjuistheid is niet van aard om heel zijn relaas ongelooftwaardig te beschouwen.

Uit het voorgaande volgt ontegensprekelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer in zijn land van herkomst een zeer groot risico loopt niet de bescherming te zullen krijgen door de staatsautoriteiten en dat hij riskeert het voorwerp uit te maken van directe vervolgingen.

Dat in hoofde van verzoeker wel degelijk gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk."

Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift enkele internetartikelen, drie convocaties, een verslag van Human Rights Watch, de ontslagbrief van zijn broer en een attest van Human Rights Watch toe dat bevestigt dat hij vroeger als adviseur voor deze organisatie heeft gewerkt.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu zij deze motivering zelf in haar middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt, zodat voldaan is aan de formele

motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt verwezen naar de complexe situatie in Tsjetsjenië en de daaruit voortvloeiende noodzaak aan een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming. De beslissing is daarbij gestoeld op de vaststelling dat verzoeker onvoldoende pogingen ondernomen heeft om meer informatie te bekomen over de huidige stand van zaken van zijn beweerde vervolgingsproblemen. Het Commissariaat-generaal verwijt verzoeker een gebrek aan interesse in zijn situatie in zijn land van herkomst en meent dat dit afbreuk doet aan zijn beweerde vrees voor vervolging. Voorts wordt opgemerkt dat verzoeker met betrekking tot zijn eerste arrestatie in mei 2009 enkele onaannemelijk vage verklaringen aflegde waardoor, zo luidt de beslissing, verder afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. In verband met zijn arrestatie wordt tevens gewezen op een tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en de verklaringen afgelegd door zijn echtgenote. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt, aldus het Commissariaat-generaal, de geloofwaardigheid van hun beider verklaringen. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde convocaties, wordt geoordeeld dat deze de beweerde vervolgingsfeiten niet kunnen staven. Dienaangaande wordt ook opgemerkt dat verzoeker zelf onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van de betrokken convocaties. Voorts wordt gesteld dat, ofschoon Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de situatie er niet van dien aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Tot slot wordt opgemerkt dat de overige door verzoeker neergelegde documenten, met name zijn rijbewijs en dat van zijn echtgenote, hun huwelijksakte, zijn geboorteakte en die van zijn vrouw en hun vier kinderen, zijn medische verzekeringspolis en die van zijn echtgenote en hun vier kinderen, de medische verzekeringskaarten van zijn echtgenote en van drie van hun kinderen, zijn kaart van taxichauffeur en het attest van Human Rights Watch d.d. 20 juni 2001, niet van aard zijn dat zij afbreuk kunnen doen aan voormelde argumenten.

2.4. Van een asielzoeker mag in alle redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de huidige stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker *in fine* van zijn gehoor wees op het feit dat hij maar weinig relevante informatie kon verschaffen over de actuele stand van zijn problemen, zoals onder meer over de concrete beschuldigingen die tegen hem zouden zijn geuit (stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/10/2011, p. 15). De commissaris-generaal stelde verzoeker ook de vraag of hij hierover niet meer informatie kon bekomen, waarop deze het volgende antwoorde: *"ik zal het aan mijn moeder vragen"* (*Ibid.*, p. 15). Toen de commissaris-generaal hem meteen daarna vroeg waarom hij dit nog niet eerder had geprobeerd, stelde verzoeker het volgende: *"de convocaties vind ik niet zo belangrijk"*. Dit antwoord is zeer opmerkelijk en uiterst bevreemdend aangezien verzoeker zelf beweert dat die convocaties verband zouden houden met de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten. Gevraagd of hij dan zelf geen informatie wil bekomen over zijn situatie, verklaarde verzoeker: *"ik ben niet geïnteresseerd daarin, aan de andere kant weet ik niet wat er in het document stond, misschien dat ik van misdaden beschuldigd wordt, de tweede keer weet ik niet hoe ze documenten zouden gebruiken tegen mij, het is niet realistisch om het aan iemand te vragen of zaak voorkomt, is niet veilig voor die mensen, ik vrees voor hun leven"* (*Ibid.*, p. 15), een antwoord dat duidelijk blijkt geeft van de desinteresse van verzoeker in zijn verklaarde vervolgingsproblemen. Wanneer hem tot slot werd gevraagd of hij niet via andere personen, NGO's, of mensenrechten-organisaties meer informatie kan bekomen, antwoordde hij: *"welke organisaties?, alle organisaties daar worden beschermd, rijden rond in beveiligde wapens, kunnen niets zien wat er gebeurt. Hoe kunnen ze dat doen, hoe kan ik ze vertrouwen."* (*Ibid.*, p. 15). Deze opmerking van verzoeker is ook zeer merkwaardig nu verzoeker, zo blijkt uit de brief van Human Rights Watch van 20 juni 2001 die hij op het Commissariaat-generaal neerlegde (stuk 14, Documenten, Attest Human Rights Watch) alsook uit de brief d.d. 9 december 2011 van diezelfde organisatie, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegde (Verzoekschrift, bijlage 10), in het verleden zelf voor een dergelijke internationale mensenrechtenorganisatie heeft gewerkt, met name als adviseur voor Human Rights Watch in de periode 2000-2001. De Raad stelt vast dat de houding van verzoeker bezwaarlijk te rijmen valt met een daadwerkelijke vrees voor vervolging.

2.5. Thans in zijn verzoekschrift merkt verzoeker op dat de telefoon *"het enige contactmiddel met zijn familie of vrienden"* is en dat *"omwille van het grote risico op afluisteren, werd er veiligheidshalve nauwelijks over de zaak gesproken"* (Verzoekschrift, p. 4). Uit het administratief dossier blijkt ook dat verzoeker eerder tijdens het gehoor had aangegeven dat zijn moeder denkt dat haar telefoon wordt

afgeluisterd en dat zij daarom geen concrete informatie geeft en tijdens hun telefoongesprekken zijn naam probeert te vermijden (*Ibid.*, p. 5). Met zijn algemene bewering dat de telefoon het enige middel is om met zijn familie en vrienden in contact te blijven, gaat verzoeker eraan voorbij dat er buiten de telefoon nog andere manieren zijn om de actuele situatie van zijn vervolgingsproblemen te achterhalen. Hierbij valt te denken aan schriftelijke communicatie via elektronische of gewone post. Uit de verklaringen van verzoeker kan worden afgeleid dat dergelijke communicatie wel mogelijk is, gelet op het feit dat verzoeker aan zijn moeder zou vragen bepaalde stukken op te sturen (stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/10/2011, p. 6) en dat hij aankondigde dat hij zijn moeder om nadere informatie zou vragen (stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/10/2011, p. 15). Verzoeker verduidelijkt niet hoe hij in het bezit is geraakt van de drie convocaties die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 7), maar het feit dat hij deze kon neerleggen toont aan dat er wel degelijk andere contactmiddelen zijn met zijn land van herkomst. Door aan zijn betoog met betrekking tot de contactmiddelen een uiteenzetting toe te voegen over repressie-apparaat van Kadyrov en over de actuele veiligheidstoestand in Tsjetsjenië maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij niet via een andere methode aan bijkomende informatie zou kunnen geraken met betrekking tot zijn vervolgingsproblemen.

2.6. Verzoeker tracht het vastgestelde gebrek aan interesse van zijn kant verder te verklaren door te verwijzen naar een verslag van Human Rights Watch van januari 2011 dat hij als bijlage aan zijn verzoekschrift toevoegt, en te stellen dat de meeste mensenrechtenorganisaties die in Tsjetsjenië actief zijn weinig toegang hebben tot informatie, dat zij verdreven worden en dat het voor hen moeilijk is om in de huidige omstandigheden nog efficiënt te kunnen functioneren. Het feit dat mensenrechtenorganisaties in Tsjetsjenië door toedoen van de nationale autoriteiten in hun werking worden belemmerd, neemt niet weg dat verzoeker alsnog een poging had kunnen ondernemen om via internationale organisaties, in de eerste plaats te denken aan Human Rights Watch waarvoor hij zelf nog in het verleden heeft gewerkt, meer informatie te verkrijgen over zijn persoonlijke problemen. Verzoeker toont echter niet aan, noch maakt aannemelijk dit effectief te hebben gedaan. Overigens blijkt uit het verslag van Human Rights Watch van januari 2011 dat mensenrechtenorganisaties in Tsjetsjenië weliswaar beperktere controle mogelijkheden hebben omwille van allerlei veiligheidsmaatregelen, maar zij in 2010 hun activiteiten, zoals onder meer het documenteren van ontvoeringen en buitengerechtigde moorden, gewoonweg verderzetten. Voorts had verzoeker via een advocaat actuele informatie over zijn vervolgingsproblemen kunnen bekomen, doch hier heeft hij klaarblijkelijk niet aan gedacht. Verzoeker beperkt zich hierbij, zo stelt de Raad vast, tot algemene beweringen, zoals de bewering dat het ontslag van zijn broer op het werk verband houdt met de familiebanden van deze laatste met verzoeker, waardoor hij niet langer opdrachten kan geven aan zijn naaste familieleden, maar hij toont geenszins in concreto aan of maakt allerminst aannemelijk dat hij daadwerkelijk een of meerdere ernstige pogingen heeft ondernomen om zich bij een organisatie of bij familieleden nader te informeren over de huidige stand van zaken en de evolutie van zijn vervolgingsproblemen.

2.7. Tegen het besluit uit de bestreden beslissing dat niet blijkt dat er enig verband bestaat tussen de activiteiten van verzoeker voor Human Rights Watch en de vervolgingsfeiten, brengt verzoeker een aantal veronderstellingen in. Verzoeker stelt dat het *“zeer waarschijnlijk”* is dat hij als een bedreiging wordt aanzien door de personen met wie hij tijdens zijn werkzaamheden in contact kwam. De Raad merkt echter op dat verzoeker op deze hypothese geenszins met concrete gegevens onderbouwt. Uit het attest van 9 december 2011 dat hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 10) en waarin verzoekers ijver in de jaren 2000-2001 wordt bewierookt, kan overigens geenszins worden afgeleid dat de vervolgingsfeiten hun grondslag zouden vinden in zijn werk voor de organisatie.

2.8. Van een asielzoeker mag een gedegen kennis worden verwacht van de aspecten van zijn relaas die van determinerende invloed zijn geweest op zijn verdere leven en die mede de aanleiding voor zijn vlucht vormden. *In casu* werd vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal enkele onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot zijn eerste arrestatie in mei 2009, meer bepaald aangaande de persoon van Ingoesjetische origine die tijdens een gevecht voor zijn huis om het leven zou zijn gekomen en van wie de militairen dachten dat deze connecties met verzoeker had (stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/10/2011, p. 10). Verzoeker tracht, zo stelt de Raad vast, zijn vage verklaringen en zijn onwetendheid thans te herstellen door te verwijzen naar een internetartikel van 16 mei 2009 dat hij als bijlage aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd en dat, zo oppert hij, *“in rechtsreeks verband staat met de eerste arrestatie van verzoeker”* (Verzoekschrift, p. 4). De Raad stelt vooreerst vast dat het fragment dat verzoeker uit dit artikel citeert, met name *“Op vrijdag om 17.20 in staropromislovkvi rajon, Doprizyvnikov straat, tegenover het huis nummer 1 werd er een lid van militaire organisatie, 24 lange Adam Belimkhanov tegengehouden. Toen hij probeerde een granaat*

te laten ontploffen werd hij geliquideerd-vertelt binnenlandse zaken”, niet terug te vinden is in de vertaling die verzoeker bij dit stuk heeft gevoegd. Bovendien is die vertaling niet voor eensluidend verklaard, zodat de Raad op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, kan in de door hem bijgevoegde vertaling van het artikel van 16 mei 2009, noch in de door verzoeker bijgevoegde vertaling van het andere door hem als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde internetartikel van 15 mei 2009, enig - al dan niet rechtstreeks - verband worden ontwaard met zijn arrestatie van 10 mei 2009. De Raad wijst erop dat dit verband trouwens (chronologisch) onmogelijk is aangezien in die twee internetartikelen enkel wordt gesproken over feiten die zich op 15 en 16 mei 2009 in Grozny zouden hebben afgespeeld en waarbij, blijkens de bijgevoegde vertaling, vier rebellen, onder wie A. B. vermoord werden die een serie van grootschalige aanvallen hadden gepland in de stad en die toebehoorden aan dezelfde groep als de militant (bojevik) die op 15 mei 2009 een terroristische aanslag had gepleegd voor het gebouw van het Tsjetsjeense Ministerie van Binnenlandse Zaken. De feiten die worden beschreven vonden een vijf- à zestal dagen na de beweerde arrestatie van verzoeker plaats waardoor hij bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat de feiten waarvan sprake in de artikelen als aanleiding kunnen worden aangemerkt voor zijn arrestatie. Gelet op het feit dat, blijkens de door hem bijgebrachte informatie, de genaamde A. B. op 15 mei 2009 om het leven zou zijn gekomen, blijft de identiteit onbekend van de Ingoesjetische rebel die op 10 mei 2009 tijdens een gevecht dicht bij zijn huis om het leven zou zijn omgekomen en die volgens verzoeker door de politie aan hem wordt gelinkt. Verzoeker faalt in zijn poging om meer informatie aan te reiken over de persoon die aan de basis ligt van zijn vervolgingsproblemen. Hij slaagt er niet in diens naam te geven en evenmin de concrete feiten waarvan die persoon beschuldigd werd te kaderen. Zijn onwetendheid raakt aan de kern van zijn asielrelaas, aangezien zijn vermeende banden met deze persoon de aanleiding zouden zijn geweest van zijn eerste arrestatie en dit het begin zou zijn geweest van zijn problemen met de autoriteiten, omwille waarvan hij uiteindelijk zijn land van herkomst ontvluchtte. Verzoekers onwetendheid en zijn gebrek aan ernstige pogingen om zich dienaangaande te informeren, ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.9. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. Verzoeker erkent thans, zo stelt de Raad vast, dat hij en zijn echtgenote aan de commissaris-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent de medische zorgen die hem zouden zijn toegediend na zijn hardhandige arrestatie in mei 2009, meer bepaald aangaande de plaats waar hij deze zorgen zou hebben genoten. Zijn huidig *a posteriori*-verweer, waarin hij bij zijn versie van de feiten blijft en waarbij hij stelt dat de tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen wellicht *“toe te schrijven (is) aan het feit dat”* zijn echtgenote *“erg zenuwachtig en verlegen werd tijdens het verhoor, zoals zij achteraf aan”* hem *“heeft verteld”* (Verzoekschrift, p. 5), kan geenszins worden gevolgd. Immers, uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal verzoekers echtgenote tot driemaal toe de vraag stelde of haar echtgenoot, thans verzoeker na zijn arrestatie in mei 2009 naar het ziekenhuis is gegaan, waarbij zij die drie vragen telkens ontkennend beantwoordde (stuk 3b, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/10/2011, p. 3). Verzoekers echtgenote verklaarde er uitdrukkelijk bij dat haar echtgenoot, thans verzoeker *“(…) altijd thuis (werd) verzorgd, buur verzorgde hem”* en dat *“hij (...) nooit naar het ziekenhuis (werd) gebracht”* (*Ibid.*, p. 3). De echtgenote van verzoeker bleek, zo stelt de Raad vast, erg zeker van haar stuk. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat zijn echtgenote zich tot driemaal toe zou hebben vergist uit zenuwachtigheid en omwille van het feit dat ze verlegen zou zijn geweest. Uit het gehoorverslag, waarin trouwens nergens wordt vermeld dat verzoekster tijdens het gehoor zou hebben aangegeven met zenuwen te kampen, blijkt ook dat verzoekers echtgenote bij confrontatie met het feit dat haar echtgenoot, thans verzoeker tijdens zijn interview had gezegd dat hij niet lang na zijn aanhouding met de ambulance naar het ziekenhuis was gevoerd, haar verklaringen niet introk of aanpaste, maar dat zij zich beperkte tot de algemene uitleg: *“misschien was ik niet daar toen, ik weet daar niets van, ik was er niet dan”* (*Ibid.*, p. 3). Zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, druipt die uitleg eveneens volledig in tegen de verklaringen van haar echtgenoot, thans verzoeker, aangezien deze eerder had verklaard dat zijn vrouw bij hem thuis was op het moment dat hij met de ambulance naar het ziekenhuis werd gebracht (stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/10/2011, p. 11). De verschoningsgrond die verzoeker aanbrengt kan geenszins worden aanvaard en heft de vastgestelde tegenstrijdigheden niet op. De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en die

afgelegd door zijn echtgenote ondermijnen, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkte, de geloofwaardigheid van hun beider verklaringen.

2.9. De Raad merkt in het licht van het voorgaande ook op dat verzoeker er klaarblijkelijk heden nog steeds niet in slaagt om duidelijkheid te scheppen omtrent de beweerde inval bij hem thuis in Grozny na zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker, die op 18 of 20 augustus 2011 telefonisch op de hoogte zou zijn gebracht van het bezoek bij hem thuis van ordediensten, blijkt immers nog steeds niet te weten tot welke ordediensten de personen behoorden die bij hem thuis zouden zijn langs geweest, die naar hem op zoek zouden zijn geweest en die zijn moeder zouden hebben ondervraagd en bedreigd. Verzoekers huidige veronderstelling dat het niet ondenkbaar is dat zijn moeder niet in de gelegenheid was om hen te vragen tot welke ordediensten ze behoorden, doet niets af aan de vaststelling dat hij nog steeds onwetend blijkt over het feit of die personen al dan niet in uniform waren, wat nochtans eenvoudig moet zijn geweest voor zijn moeder om dit visueel waar te nemen en in tegenstelling tot wat hij beweert wel degelijk ter zake een relevant gegeven is, en hij klaarblijkelijk nog steeds niet kan preciseren wanneer die inval bij hem thuis precies gebeurde. Verzoeker blijkt thans evenmin bij machte om te verhelderen of hij in zijn land van herkomst al dan niet officieel werd gezocht door de autoriteiten en of hij al dan niet in beschuldiging werd gesteld. Van een asielzoeker kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht ernstige pogingen te ondernemen om duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas, waardoor de onwetendheid van verzoeker afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

2.10. Wat de drie convocaties betreft die verzoeker reeds op het Commissariaat-generaal neerlegde (stuk 14, Documenten, drie convocaties), stelt de Raad vast dat hij niets inbrengt tegen de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat deze stukken zijn beweerde vervolgingsfeiten niet kunnen staven en hij onaannemelijk weinig op de hoogte bleek te zijn van de inhoud ervan convocaties. Deze pertinente overwegingen blijven derhalve gehandhaafd en de Raad maakt hen tot de zijne.

2.11. Betreffende de drie convocaties die verzoeker thans neerlegt en die als bijlage aan zijn verzoekschrift werden gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 7), stelt de Raad vooreerst vast dat de vertaling die hierbij wordt gevoegd niet voor eensluidend is verklaard zodat, zoals eerder werd opgemerkt, de Raad niet verplicht is deze documenten in overweging te nemen. De Raad stelt ook vast dat enkel van de recentste convocatie, met name die welke, zo volgt uit de vertaling, op 18 oktober 2011 aan zijn moeder zou zijn afgegeven, in origineel wordt voorgelegd. De twee overige convocaties, met name die waarin verzoeker –volgens de vertaling– werd opgeroepen om op 19 augustus 2011 en 17 september 2011 te verschijnen, betreffen slechts kopieën, waaraan slechts beperkte bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). In deze twee documenten wordt verzoeker opgeroepen in de hoedanigheid van getuige. De originele convocatie vermeldt evenwel niet in welke hoedanigheid verzoeker wordt opgeroepen. In de drie convocaties staat, zo blijkt uit de bijgevoegde vertaling, niets vermeld over de reden of de zaak waarin verzoeker wordt opgeroepen. Bijgevolg kunnen deze stukken de beweerde vervolgingsfeiten niet staven. Overigens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal melding maakte van het feit dat hij zijn broer hem telefonisch had medegedeeld dat er na zijn vlucht twee convocaties waren toegekomen, maar verder geheel onwetend was over de inhoud van die convocaties. Hij kon niet zeggen wanneer die stukken zouden zijn toegekomen en wist niet waar en wanneer hij zich moest gaan aanmelden (stuk 3a, gehoorverslag verzoeker CGVS 19/10/2011, p. 6). De oorzaak van zijn onwetendheid, met name dat hij zijn broer niet had bevraagd over de inhoud van die convocaties (*Ibid.*, p. 6) en er met zijn broer, zogenaamd om veiligheidsredenen niet over had gesproken (Verzoekschrift, p. 4) wijst wederom op een groot gebrek aan interesse van verzoeker in zijn beweerde vervolgingsproblemen en doet dan ook verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

2.12. De overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen, zo stelt de Raad vast, evenmin zijn beweerde vervolgingsproblemen staven. Wat de officiële ontslagbrief van zijn broer betreft, geeft verzoeker thans immers zelf aan dat *“men nergens de reden van het ontslag”* hierin kan *“terugvinden”* (Verzoekschrift, p. 5), zodat het geenszins als bewijs kan dienen dat het ontslag enig verband zou houden met verzoekers verklaarde problemen. De brief van Human Rights Watch van 9 december 2011 bevestigt enkel dat verzoeker van maart 2000 tot augustus 2001 als adviseur voor hun organisatie heeft gewerkt, maar hieruit blijkt geenszins dat er een verband zou zijn tussen die werkzaamheden en verzoekers beweerde problemen. Het internetartikel van 22 april 2011 met als titel: *“Orlov: stability in Northern Caucasus is impossible without observance of human rights”* bevat citaten van enkele vooraanstaande leiders van Tsjetsjeense mensenrechtenorganisaties, doch niet de minste verwijzing naar verzoekers verklaarde vervolgingsfeiten. Er dient ook op te worden gewezen dat een verwijzing

naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.13. De Raad stelt vast dat verzoeker geen specifieke elementen aanbrengt met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Nochtans vraagt verzoeker in fine van zijn verzoekschrift om hem deze toe te kennen. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, kan hij zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Er worden geen elementen aangebracht aan die nopen tot een andere beoordeling van de actuele situatie in Tsjetsjenië in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dan diegene die door de commissaris-generaal werd gemaakt op grond van de gegevens die aan het administratief dossier werden toegevoegd (stuk 15, Landeninformatie, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië).

2.14. Er werd geen schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN